

Të zgjedhur (1:3–4)

Para disa kohësh një grua vdiq në Florida në moshën 71 vjeç. Nga autopsia doli se shkaku i vdekjes ishte ushqimi i pamjaf-tueshëm. Gruaja peshonte vetëm 23 kg kur vdiq.

Dukej se ajo kishte jetuar një jetë të vështirë. Organet e shëndetësisë e gjetën shtëpinë e saj aq të pistë sa nuk mund të përshkruhet. Fqinjët deklaruan se ajo shpesh u trokiste në derë për të lypur ushqim. Rrobat që vishte i merrte te ndihmat. Dukej se një grua pa asnjë të ardhur kishte përfunduar udhëtimin e vështirë të jetës së saj.

Policia gjeti në shtëpinë e saj dy çelësa. Ata ishin çelësat e dy depozitave kursimi në dy banka lokale. Në depozitën e parë u gjetën aksione dhe letra me vlerë si dhe 200 mijë dollarë. Në depozitën e dytë u gjetën 600 mijë dollarë. Gruaja kishte lypur ushqim, ishte veshur me rroba ndihmash dhe kishte vdekur nga mungesa e ushqimit, edhe pse pasuria e saj vlerësohej të ishte mbi një milion dollarë!

Pali e shkroi letrën e Efesianëve për kristianët që ishin të prirur të bënin me pasuritë e tyre të shumta shpirtërore atë që bëri gruaja në Florida me pasurinë e saj materiale, pra të mos i shfrytëzonin ato si duhet. Kristianët sot mund të bëjnë të njëjtin gabim. Ne kemi pasuri të shumta në Krisht dhe asnjë kristian nuk duhet të mbetet shpirtërisht i paushqyer apo i humbur. Thjesht duhet të vëmë në shfrytëzim ato që na ka dhënë Perëndia.

Efesianëve pohon se rezervat qiellore të Perëndisë janë të pafundme. Letra demonstroi se

kristianët nuk duhet të jenë asnjëherë të uritur shpirtërisht. Si fëmijë të Perëndisë, kemi në dispozicionin tonë burime të cilat mund të na bëjnë shumë të pasur në Perëndinë. Pali i përshkroi ato si «pasurinë e hirit të Tij (*Perëndisë*), të cilin e bëri të teprojë ndaj nesh» (1:7b–8).

Efesianëve 1:3–14 është një thirrje që u drejtohet gjithë kristianëve për të bërë inventarin e pasurive të Perëndisë. Në greqisht, vargjet 3 deri në 14 janë një fjali e vetme dhe shumë e gjatë. Ajo është një shpërthim triumfant lavdërimi për Perëndinë, duke përfshirë të kaluarën (3–6a), të tashmen (6b–11) dhe të ardhmen (12–14).

Le të përqëndrohemi në dy vargje nga thirrja e mrekulluar e Palit për lavdërim:

I bekuar qoftë Perëndia, Ati i Zotit tonë Jezu Krisht, që na bekoji me çdo bekim frymëror në vendet qiellore në Krishtin, sikurse na zgjodhi në të përpara se të themelohej bota, që të jemi të shenjtë dhe të papërlyer përpara tij në dashuri... (1:3–4).

Këtu jepet një e vërtetë e përjetshme: *Perëndia u jep çdo bekim të mundshëm shpirtëror atyre që janë në Krisht. Çfarë keni në Krisht? Çdo gjë që Perëndia ka për të dhënë!*

PERËNDIA NA I JEP BEKIMET ME DËSHIRËN E TIJ

Fjalët e Palit u bëjnë thirrje kristianëve që të lavdërojnë Perëndinë: «I bekuar qoftë Perëndia, Ati i Zotit tonë Jezu Krisht, që na bekoji me çdo bekim frymëror në vendet qiellore në Krishtin, sikurse na

zgjedhi në të përpara se të themelohej bota...» (3–4a). Para krijimit të botës, Perëndia deshi të ndante me kristianët dashurinë e Tij dhe pasuritë që gjenden «në vendet qiellore». Natyra e Perëndisë e shtyn Atë të shprehë dashurinë e Tij ndaj të tjerëve dhe të ndajë pasuritë e Tij me ta.

Perëndia vendosi vetë të krijojë bij dhe bija sipas shembëlltyrës së Tij. Ai u dha atyre aftësinë për të shijuar miqësinë me Të si dhe dashurinë për Të. Kristianët duhet të jenë të gëzuar, sepse do të jetojnë një ditë në të njëjtën shtëpi me Perëndinë dhe sepse u është dhënë mundësia të lavdërojnë Perëndinë me jetët e tyre. Përshkrimi i bërë nga Filip Keller na ndihmon ta imagjinojmë çfarë ndodhi në qiej, kur Perëndia në fillim u bëri të njohur vendeve qiellore planin e Tij:

Për aq sa ne, qeniet njerëzore, mund të kuptojmë, ajo ishte ndoshta një nga idetë më të guximshme të krijuara ndonjëherë në këshillin e Perëndisë. Dhe mund të jemi të sigurt se, kur plani u bë i njohur, një valë entuziazmi përfshiu hapësirën e përjetësisë. Asnjë prej engjëjve apo frymërave të tjera shërbënësë nuk kishte endërruar ndonjëherë për një projekt të tillë kaq entuziast.

Perëndia ishte i vendosur të riprodhonte Vetën.

Ai do të krijonte dhe do të birësonte të tjerë si Vetja.

Ai synonte të popullonte shtëpinë e Tij qiellore me qenie me vullnet të lirë, të formuara sipas karakterit të Tij.

Ata do të ishin trashëgimtarë dhe bashkë-trashëgimtarë me Krishtin, Birin e Tij, me të drejtën të gëzojnë përjetësinë deri në ekstazë.

Kjo ide duhet të ketë qenë një gëzim jashtë-zakonisht i madh për Zotin Birin. Tani Ai do të kishte vëllezër dhe motra për të ndarë gëzimet e përjetësisë me Të. Ai nuk do të ishte më fëmija i vetëm. Kjo ishte një përpjekje e vështirë. Mbi Të do të binte përgjegjësia për plotësimin e saj.

Perëndia vetë zgjedhi të na bëjë bijtë dhe bijat e Tij. Si duhet të reagojmë ndaj së vërtetës se Perëndia na zgjedhi të jemi fëmijët e tij?

Mund të mjaftohemi me pak. Mund të lëmë pas dore idenë se Perëndia do që të jemi fëmijët e Tij. Në fakt, shumica e njerëzve e bëjnë këtë. Njëri nga studiuesit më të mirënjohur të Biblës, C. S. Lewis, e bëri këtë. Për vite me radhë, ai jetoi si një ateist. Profesori i anglishtes nuk kishte vend për Perëndinë në jetën e tij. Vonë në jetë, ai ndryshoi. Pas kësaj, ai mund të shkruante shumë mirë në emër të atyre që mjaftohen me pak:

Ne jemi krijesa të painteresuara, që endemi kot duke u marrë me pije, seks dhe ambicje, kur gëzimi i pafund na ofrohet. Ne jemi si një fëmijë i paditur që dëshiron të vazhdojë të luajë me baltë në rrugicën e

një lagjeje të pistë, edhe pse ka mundësinë të shkojë me pushime në plazh, sepse nuk mund ta imagjinojë sa e mirë është kjo e fundit. Me të vërtetë, ne «ngopemi me lugë të zbrazet».

Perëndia kërkon bij dhe bija për të cilët Ai ka hapur kupën e qiellit. Zgjedhja është e jona. Mund të mjaftohemi me pak. Shumë veprojnë kështu.

Nga ana tjetër, mund të pranohet ofertën e mrekullueshme të Perëndisë. Synimi i Tij është të na adoptojë dhe të na bëjë fëmijët e Tij, të na bëjë trashëgimtarë të pasurive të Tij, të vërë në dukje shembëlltyrën e Tij në ne dhe të ndajë qiellin përgjithmonë me ne.

Mendoni pak. Ku qëndroni ju në lidhje me këto që thamë? A mjaftoheni me pak? A ju mrekullon fakti që Perëndia ka zgjedhur t'ju bëjë fëmijët e Tij dhe t'ju japë pasuritë e qiellit? A nuk dëshironi që kjo të ndodhë në jetën tuaj?

PERËNDIA NA I JEP BEKIMET SIPAS MËNYRËS DHE PLANIT TË TIJ

Perëndia na jep çdo bekim frymëror «në Krishtin». Fraza «në Krishtin» përmendet më shumë se njëzet herë në letrën e Efesianëve. Pali e përdori këtë frazë shumë herë në vargjet e para:

Besimtarët janë në Krishtin (1:1).

Çdo bekim frymëror është në Krishtin (1:3).

Ne jemi të shenjtë dhe të papërlyer në Krishtin (1:4).

Me hirin na bëri të pëlqyer në Krishtin (1:6).

Shpengimi dhe falja e mëkateve janë në Krishtin (1:7).

Të zgjedhurit janë në Krishtin (1:9).

Ne jemi vulosur me Frymën e Shenjtë të premtimit në Krishtin (1:13).

Këto pohime tregojnë rëndësinë e të qenit në Krisht.

Mund ta vlerësonim të qenët në Krisht edhe më shumë në qoftë se do ta krahasonim me diçka që e njohim. Le ta zëvendësojmë shprehjen «në Krishtin» me fjalët «në familje». Çfarë do të thotë t' i përkasësh një familjeje (mund t' i përkasësh një familjeje me anë të lindjes, martesës apo adoptimit)? Në qoftë se jeni «në familje», sigurisht që keni privilegje. Kur hyj në shtëpi, asnjëri nuk më thotë: «Kush të tha të hysh?» Gruaja ime, Seli, nuk më shikon si të huaj. Djali im nuk përpiket të më nxjerrë jashtë. Vajza nuk thërret policinë. Ata të gjithë e dinë se shtëpia e tyre është edhe e imja, sepse unë bëj pjesë në të njëjtën familje me ta. Privilegjet, përgjegjësitë dhe kërkesat janë të gjitha pjesë e të qenit në familje.

Të qenët «në Krisht» do të thotë se i përkasim

Atij. Do të thotë se jemi bashkuar me Të. Të gjitha privilegjet, përgjegjësitë dhe kërkesat e të qenit në Krisht janë tonat. Korridorët e qiellit nuk tronditen kur Perëndia na vendos në mbretërinë e Tij. Dhe kjo për arsyen se jemi në Krisht. Engjëjve nuk u bie të fikët kur Perëndia e dërgon Frymën e Tij të banojë në ne. Dhe kjo për arsyen se jemi në Krisht. Asnjëri nuk kundërshton kur Perëndia na i fal të gjitha mëkatet. Dhe kjo për arsyen se jemi në Krisht.

Pasi jeta në tokë të mbarojë, asnjë qenie qiellore nuk do të pyesë se pse bëjmë pjesë në shtëpinë e përjetshme të Perëndisë. Dhe kjo për arsyen se jemi në Krisht. Meqënëse jemi në Krisht, kemi faljen e mëkateve, jemi të adoptuar në familjen e Perëndisë, kemi dhuratën e Frymës së Shenjtë, shpresën për jetën e përjetshme, shenjtërinë, drejtësinë, mirësinë, lavdinë, forcën, qëndrueshmërinë, paqen, fuqinë dhe gjithë pasuritë e tjera të Perëndisë. Këto privilegje janë shumë të mrekullueshme, apo jo? Është e pamundur të përshkruajmë apo përmendim gjithë ç' kemi në Krisht!

Në qoftë se kemi kaq shumë në Krisht, atëhere pse nganjëherë përleshemi akoma me fajin? Pse nuk ndihemi të shenjtë, të drejtë apo të mirë? Pse jemi kaq të dobët nganjëherë? Pse mëkatojmë akoma? Shkrimet thonë se jemi fëmijë të Perëndisë, por me siguri nuk veprojmë si të tillë gjatë gjithë kohës. Shpesh vendosim «veten» të parën. Në këtë mënyrë, zhgënjejmë veten dhe të tjerët.

Kohët e fundit, patëm një takim për studimin e Biblës me disa burra. Të gjithë i shprehëm këto pyetje dhe shqetësime për veten tonë? Diskutimi na çoi në përfundimin se shumë kristianë luftojnë me këtë mendim: «Diçka nuk shkon tek unë. Shikoj se kristianizmi funksionon për të tjerët, por nuk më duket se unë po eci në mënyrë të qëndrueshme me Perëndinë.»

Shumica e kristianëve, duke përfshirë edhe pleqtë, prindërit dhe ata që kanë qenë kristianë prej vitesh, i bëjnë vetes pyetje të tilla. Dy sugjerime mund t'ju vijnë në ndihmë, në qoftë se filloni të mendoni edhe ju në këtë mënyrë.

Kthehuni te më themelorja. Gjithnjë duhet të mbani parasysh se kush jeni: fëmijë të Perëndisë. Perëndia ju ka bërë fëmijë të Tij nëpërmjet Jezusit. Kjo është ajo që Ai ju kërkon të jeni. Pastaj, duhet të ripohoni se jeni «në Krisht». Te Galatasve 3:26–

27 thuhet: «Sepse të gjithë ju jeni bij të Perëndisë me anë të besimit te Jezu Krishti. Sepse të gjithë ju që jeni pagëzuar në Krishtin, Krishtin keni veshur.» Kjo është më themelorja. Në qoftë se keni vepruar mbi bazën e besimit te Krishti dhe jeni pagëzuar në Krishtin, atëhere jeni në Krishtin. Në Krishtin çdo bekim frymëror është juaji!

Shfrytëzoni ato që ju ka dhënë Perëndia. Kur jeni të dekurajuar nga vetja, shpesh jepeni pas dekurajimit për të harruar më themeloren. Ashtu si gruaja «e varfër» në Florida, nuk e keni shfrytëzuar pasurinë tuaj. Kjo ju çon në uri shpirtërore. Mbani mend se Perëndia ju ka dhënë: (1) Fjalën e Tij, që ta studioni, ta mbani mend dhe të mendoni rreth saj; (2) lutjen, për të pasur një komunikim të drejt-përdrejtë me Të; (3) shërbimin, që të merrni pjesë personalisht në punët e tij; (4) bashkësinë, që të keni miqësi me kristianët e tjerë.

Po, ne shpesh duhet t'i kujtojmë vetes se kush jemi. Kur jemi të dekurajuar, mund të lexojmë Efesianëve 1:3–14 për t'u kujtuar se kush jemi me të vërtetë. A mund ta bëni këtë tani? I thoni vetes: «Jam zgjedhur nga Perëndia. Jam i shenjtë dhe pafaj para Tij. Jam i falur. Jam shpënuar nga gjaku i Jezu Krishtit. Më është dhënë Fryma e Shenjtë. Më është garantuar trashëgimia e përjetshme, sepse jam në Krisht!»

KONKLUZION

Hetty Green është quajtur kopracja më me nam e Amerikës. Kur vdiq në vitin 1916, ajo la një pasuri prej 100 milion dollarësh, të cilën nuk e përdori asnjëherë. Ajo madje do të hante qumësht të pazier që të kursente gazin. Kur djali i saj dëmtoi këmbën, Hetty nuk e çoi ta mjekonte, deri sa gjeti një klinikë falas. Në fund, djalit u desh t'ia prisnin këmbën. Hetty jetoi një jetë pa mend. Kopracia nuk e lejoi të përdorte pasurinë e saj.

Çfarë budallallëku do ishte të shikonim atë që Perëndia na ofron në Krishtin dhe të mos e pranojmë apo të mos e përdorim atë. Perëndia na ka ofruar çdo bekim frymëror. Mos e refuzoni ofertën e Tij. ☞

Dashuria

“Dashuria është vendimi për t'i shërbyer dikujt.”

Donald E. Whitney